

5.3. Czy okoliczności takie, że

- a) w obu dzielnicach miasta znanych jako dzielnice romskie nie mieszkają tylko Romowie, lecz również osoby innego pochodzenia etnicznego lub
 - b) odpowiednio, jaka część ludności w obu tych dzielnicach faktycznie określa siebie Romami, lub
 - c) powody przeniesienia liczników prądu w obu tych dzielnicach na wysokość 7 m są określane przez przedsiębiorstwo dystrybucyjne jako powszechnie znane,
- wykluczają przeniesienie ciężaru dowodu na stronę pozwaną?

Pytanie 6: W zależności od odpowiedzi na pytanie piąte:

6.1. Jeżeli art. 8 ust. 1 dyrektywy 2000/43 należy interpretować w ten sposób, że wymagane jest przypuszczenie/domniemanie istnienia dyskryminacji, i jeżeli przytoczone wyżej okoliczności faktyczne prowadzą do przeniesienia ciężaru dowodu na stronę pozwaną, jakiej formy dyskryminacji każą domniemywać wtedy te okoliczności faktyczne — bezpośredniej czy pośredniej dyskryminacji lub nękania?

6.2. Czy przepisy dyrektywy 2000/43 pozwalają na to, by bezpośrednia dyskryminacja lub nękanie było usprawiedliwione realizacją ustawowego celu za pomocą potrzebnych i odpowiednich środków?

6.3. Czy ze względu na cele ustawowe, które jego zdaniem realizuje przedsiębiorstwo dystrybucyjne, środek zastosowany w obu dzielnicach może być usprawiedliwiony w sytuacji, w której

- a) środek stosowany jest z powodu nieopłaconych rachunków, które nagromadziły się w obu dzielnicach, z powodu częstych naruszeń ze strony odbiorców, które ujemnie wpływają na lub zagrażają bezpieczeństwu, jakości, bieżącemu i bezpiecznemu funkcjonowaniu instalacji elektrycznych,

i

środek stosowany jest kolektywnie, niezależnie od tego, czy dany odbiorca opłaca swoje rachunki za dystrybucję i dostawę prądu i czy ustalono, że dany odbiorca popełnił jakieś naruszenie (manipulowanie wskazaniem licznika prądu, nielegalne przyłączenie lub nielegalny pobór prądu bez pomiaru i opłaty lub jakiegokolwiek inne ingerencje w sieć, które ujemnie wpływają na lub zagrażają jej pewnemu, jakościowemu, bieżącemu i bezpiecznemu funkcjonowaniu);

- b) za każde porównywalne naruszenie w przepisach prawa i w ogólnych warunkach umowy o dystrybucję [zwanej dalej „umową dystrybucyjną”] przewidziana jest odpowiedzialność cywilna, administracyjna i karna;
- c) postanowienie przewidziane w art. 27 ust. 2 ogólnych warunków umowy dystrybucyjnej — że przedsiębior-

stwo dystrybucyjne zapewnia na wyraźne pisemne żądanie odbiorcy możliwość wizualnej kontroli wskazań licznika prądu — w rzeczywistości nie umożliwia odbiorcy osobistej i regularnej kontroli dotyczących go wskazań;

- d) istnieje możliwość instalacji na podstawie wyraźnego pisemnego wniosku kontrolnego licznika prądu w mieszkaniu odbiorcy, za co musi on uiścić opłatę;

- e) środek jest charakterystycznym i widocznym dowodem na nieuczciwość odbiorcy w takiej lub innej formie ze względu na podnoszony przez przedsiębiorstwo dystrybucyjne powszechnie znany charakter przyczyn zastosowania tego środka;

- f) istnieją inne techniczne metody i środki ochrony przed ingerencjami w liczniki prądu;

- g) pełnomocnik przedsiębiorstwa dystrybucyjnego twierdzi, że zastosowany w dzielnicy romskiej w innym mieście podobny środek faktycznie nie zdołał zapobiec ingerencjom;

- h) w odniesieniu do instalacji elektrycznej umiejscowionej w jednej z tych dzielnic — trafostacji — nie zakłada się, że w celu bezpieczeństwa należy ją poddać podobnym środkom jak liczniki prądu?

(¹) Dz.U. L 180, s. 22.

(²) Dyrektywa 2006/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/76/EWG (Dz.U. L 114, s. 64).

(³) Dyrektywa 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 96/92/WE (Dz.U. L 176, s. 37).

(⁴) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE (Dz.U. L 211, s. 55)

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 17 maja 2011 r. w sprawie T-299/08 Elf Aquitaine przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 lipca 2011 r. przez Elf Aquitaine SA

(Sprawa C-404/11 P)

(2011/C 298/28)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Elf Aquitaine SA (przedstawiciele: E. Morgan de Rivery i E. Lagathu, avocats)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Tytułem żądania głównego:

- uchylenie w całości, na podstawie art. 256 TFUE oraz art. 56 protokołu nr 3 w sprawie statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wyroku Sądu z dnia 17 maja 2011 r. w sprawie T-299/08 Elf Aquitaine przeciwko Komisji;
- uwzględnienie żądań przedstawionych w pierwszej instancji;
- co za tym idzie, stwierdzenie nieważności art. 1 lit. f), art. 2 lit. c), art. 2 lit. e) oraz art. 3 i 4 decyzji Komisji C(2008) 2626 wersja ostateczna z dnia 11 czerwca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 traktatu WE oraz art. 53 Porozumienia EOG (Sprawa COMP/38.695 — Chloran sodu);

tytułem żądania ewentualnego, zmianę, na podstawie art. 261 TFUE, kwoty grzywny wysokości 22 700 000 EUR nałożonej łącznie i solidarnie na spółki Arkema SA i Elf Aquitaine w art. 2 lit. c) decyzji Komisji nr C(2008) 2626 wersja ostateczna z dnia 11 czerwca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 traktatu WE oraz art. 53 Porozumienia EOG (Sprawa COMP/38.695 — Chloran sodu), a także kwoty grzywny wysokości 15 890 000 EUR nałożonej na Elf Aquitaine tytułem odpowiedzialności osobistej w art. 2 lit. e) tej samej decyzji na mocy przysługującego Trybunałowi nieograniczonego prawa orzekania z uwagi na obiektywne uchybienia dotyczące uzasadnienia i argumentacji orzeczenia Sądu z dnia 17 maja 2001 r. w sprawie T-299/08, opisane w sześciu zarzutach niniejszego odwołania;

w każdym razie, obciążenie Komisji Europejskiej całością kosztów postępowania, w tym także kosztami poniesionymi przez Elf Aquitaine w postępowaniu przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi na poparcie swego odwołania sześć zarzutów głównych oraz jeden zarzut tytułem ewentualnym.

W swym pierwszym zarzucie Elf Aquitaine SA podnosi naruszenie przez Sąd art. 5 TUE ze względu na to, że sąd ten miał potwierdzić ważność zasady automatycznego przyjmowania odpowiedzialności spółek dominujących, zastosowanej w niniejszym przypadku przez Komisję, co uzasadnione zostało pojęciem przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 101 TFUE. Takie stanowisko jest zdaniem wnoszącej odwołanie niezgodne z zasadami przypisania kompetencji (część pierwsza zarzutu) i proporcjonalności (część druga zarzutu) lub co najmniej nieproporcjonalne względem tych zasad.

W swym drugim zarzucie wnosząca odwołanie podnosi w oczywisty jej zdaniem sposób błędną wykładnię prawa krajowego oraz pojęcia przedsiębiorstwa, w ramach której to wykładni Sąd miał przypisać niewłaściwą moc prawną zasadzie niezależności osoby prawnej.

W swym trzecim zarzucie wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd dobrowolnie zrezygnował z wyciągnięcia wniosków z karnego charakteru sankcji nakładanych w ramach prawa konkurencji oraz z nowych obowiązków wynikających z Karty Praw Podsta-

wowych UE. Jej zdaniem Sąd miał zastosować w błędny i noszący znamiona nadużycia sposób wynikający z prawa Unii pojęcie przedsiębiorstwa wbrew domniemaniu niezależności, które stanowi podstawę krajowego prawa spółek, oraz nie uwzględniając karnego charakteru sankcji nakładanych w ramach prawa konkurencji. Wnosząca odwołanie twierdzi ponadto, że Sąd powinien był z urzędu podnieść zarzut niezgodności z prawem aktualnego systemu postępowania administracyjnego przed Komisją.

W swym czwartym zarzucie wnosząca odwołanie zarzuca naruszenie prawa do obrony mające wynikać z błędnej wykładni zasad słuszności i równości broni. Sąd miał bowiem jej zdaniem uwzględnić skargę Komisji domagając się przedstawienia niemożliwego dowodu, a także miał popełnić błąd ze względu na to, iż rozstrzygnął, że niezależność spółki zależnej należy oceniać w sposób ogólny na postawie jej związków kapitałowych ze spółką dominującą, podczas gdy zdaniem Elf Aquitaine SA należałoby ją oceniać na podstawie zachowania na danym rynku.

W swym piątym zarzucie wnosząca odwołanie powołuje się na naruszenie obowiązku uzasadnienia ze względu na to, że Sąd miał jedynie pokrótce stwierdzić oddalenie przez Komisję argumentacji Elf Aquitaine SA nie przedstawiając przy tym żadnej analizy podniesionych przez tą spółkę argumentów (część pierwsza zarzutu). Elf Aquitaine SA zarzuca ponadto Sądowi brak uzasadnienia w odniesieniu do domniemania możliwości przypisania odpowiedzialności (część druga zarzutu) oraz niewystarczający charakter uzasadnienia dotyczącego grzywny nałożonej na nią tytułem odpowiedzialności osobistej (część trzecia zarzutu).

W swym szóstym zarzucie wnosząca odwołanie podnosi niezgodność z prawem grzywny nałożonej tytułem odpowiedzialności osobistej ze względu na niewłaściwe zastosowanie wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien (część pierwsza zarzutu), nałożenie tej grzywny na podstawie nieistniejącej podstawy prawnej (część druga zarzutu) oraz sprzeczność uzasadnienia zaskarżonego wyroku opartego na pojęciu jednego przedsiębiorstwa z nałożeniem grzywny z tytułu odpowiedzialności osobistej (część trzecia zarzutu).

W swym siódmym i ostatnim zarzucie (poniesionym tytułem ewentualnym) wnosząca odwołanie twierdzi, że kwota grzywny nałożonej na nią z tytułu odpowiedzialności osobistej w celu odstraszenia jest nieproporcjonalna i wymaga zmiany.

Skarga wniesiona w dniu 5 sierpnia 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-412/11)

(2011/C 298/29)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.-P. Keppenne i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga